

2

Je letní ráno. Jsme v našem pražském bytě. Budík by měl za chvíli nejspíš zvonit, chci si ještě před odletem umýt vlasy, protože večer netekla teplá voda. Vzbudila jsem se asi o něco dřív než obvykle. Cítím nedefinovatelnou bolest v celém těle. Celkově je mi těžko, nejsem schopná přesně popsat svůj pocit. Vstávám z postele, snažím se otevřít okno, lomcuju s ním, abych se nadýchala čerstvého vzduchu, jinak se snad udusím. Podařilo se. Potácím se zpátky k posteli, abych tu celkovou slabost zaspala.

Postel bude moje spása. Cítím, že přesně to jsem potřebovala. Zavrátím se do peřin, spánek je nejlepší lék. Pomalu usínám, slabost ustupuje a najednou mě unáší proud, letím, letím daleko, nic mě netíží, vidím před sebou dalekou cestu, intenzivní světlo, které mě vede někam nahoru, a oddávám se tomu novému pocitu. Cítím slast, lehkost, vůně, vnímám velké světlo, které mě vábí a ukazuje mi cestu, letím někam, nevím, kam mě cesta vede, těším se tam... Najednou mě někdo ruší a křičí. „Vzbud’ se! Vzbud’ se, rozumíš? Panebože, vzbud’ se! Rychle zavolej doktora!...“ Slyším nějaké hlasy, ale už se vzdalují. Nechci se vzbudit, chci nechat doběhnout svůj sen, který právě sním, ještě kousek a budu na konci cesty, kde je velká záře, světlo, které mě táhne, už jen malý úsek a budu u cíle. Těším se na krásu, jas, pohodu, vůni a klid.

„Vzbud’ se! Ona je snad mrtvá! Volej doktora!“ – Někdo mnou cloumá a je mi to nepříjemné. Proč mě ruší?! Ještě chvilku si vychutnat slastný pocit snu, chci zpátky, tam, kde jsem byla dosud.

Nechápu, proč mě někdo nutí vrátit se do jiného prostředí?! Proč se tu křičí? Chci tam, kde jsem byla, kde je oáza klidu. Byl to krásný, hmatatelný sen? Nevím, mám se vrátit, nebo pokračovat za světlem? Kam mám jít? Najednou se střídají záblesky – světlo, tma – až se mi z toho točí hlava, jejich intenzita se stupňuje. Tma!!!

Slyším větší a větší ruch, hlasy, raději se vrátím zpátky, snít nemám právo. Otvírám oči, vstávám těžko, brní mě polovina těla. Asi jsem si přeležela ruku a nohu, jak jsem spala. Velmi to bolí, ale musím se sna-

žit posadit, jít do koupelny, umýt se, vyčistit si zuby – ale nějak to nejde. Nevidím, tápu kolem sebe a padám hluboko do divného prostoru.

„Už je tu lékař, musíme do nemocnice,“ slyším nějaké hlasy. Kolem je panika. Pořád nechápu, co se děje. Snad jsem neoslepla?! Ne, slepá nejsem, rozmazaně vidím, tápu, neorientuji se v prostoru... Někdo mě bere za ruku a pomáhá mi. Vzdávám to, sama to asi nezvládnou. Pocho-pila jsem, potřebuju pomoc. Dobře, nejsem hloupá, půjdeme do nemoc-nice. Říkám Petrovi, co všechno mi má připravit s sebou.

Mluvím, povídám, a oni se tváří, jako bych se zbláznila, nebo na ně mluvil Marťan. Nebudu to řešit, po ránu nikdo nemá obvykle chuť moc mluvit, raději se rychle obleču. Chci si vzít oblečení, které mi ně-kdo strčil do ruky, a vzápětí řeším neřešitelný problém. Nevím, jak se obléct. Sahám na věci, ale rukou šermuju ve vzduchoprázdnu, zase ne-vidím. Promnu si oči, abych lépe zaostřila. Beru si triko, ale nic necí-tím, žádný dotyk, všechno mi padá z rukou. Sakra, co se to děje?! V tě-le mám miliony jehliček, které bodají a bodají. Znovu se snažím, chci si vzít připravené oblečení, ale moje snaha je zbytečná. Petr mi podá-vá do rukou triko, jeho dotyk byl pro mě velmi bolestivý. Pomáhá mi s oblékáním, strašně to bolí, snad všechny nervy v mém těle se roz-hodly mě trápit. Snažím se být soběstačná, přece nedopustím, aby mě někdo oblékal?! Tak a dost!! Cloumá mnou vztek, nenávidím své tělo. Bolí to, ale nejsem bábovka, musím se obléct sama. Petr mi pomáhá, strká mi triko pod nos, pokládá do rukou, snažím se soustředit. Nej-dříve jednu ruku, pak druhou (jak jsem to učila děti), nejde to. Na-konec jsem vděčná za pomoc, rezignuju, Petr mě obléká. Degradující stav. Pomalu mi dochází, že se opravdu děje něco vážného.

Prostorová orientace je opravdu pryč. Našlapuju jako čáp, můj pocit se dá přiblížit k pocitu člověka, který tápe ve vzduchoprázdnu, nebo opilce, který potřebuje velký prostor, aby si našel svou cestu. Vidím jenom částečně, před pravým okem mám pavučinu, část obzoru je za-krytá. Snažím se strhnout pravou rukou pavučinu před okem. Nejde to. Zkousím to druhou rukou, trochu to pomohlo, ale pavučina visí nad okem stále. Znovu si promnu oči. Na chvíli to zabralo, vidím lépe. Co nejdříve musím na oční oddělení pro nové brýle.

